

Ο Αρχαιολατρικός Φανατισμός έναντι του Χριστιανισμού

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Μελετώντας κάποιος τα διάφορα αρχαιολατρικά έντυπα τόσο αυτά που ανήκουν στα πλαίσια της ιδεολογικής απόρριψης του χριστιανισμού, όσο και αυτά που εντάσσονται στα πλαίσια της προσπάθειας αναβίωσης της αρχαίας ελληνικής παγανιστικής θρησκείας, εκ προοιμίου διαπιστώνει μια καθολική απόρριψη του Χριστιανισμού.

Η μορφή και ο τρόπος απόρριψής του εκφράζεται με ένα ιδιαίτερο φανατισμό και πολλές φορές με επιχειρήματα, που ανήκουν στη σφαίρα μιας ανιστόρητης συνθηματολογίας και δε βασίζονται σε ιστορικά δεδομένα. Ο Χριστιανισμός χαρακτηρίζεται π.χ. ως “εβραιογενής θρησκεία”, ως “θρησκεία της ερήμου”, ως “μοχθηρή και ευτελιστική θρησκεία”, ως θρησκεία “που διέπραξε αναρίθμητα εγκλήματα εις βάρος της ΙΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ”.

Επιπλέον διατυπώνονται απόψεις όπως: “Ο χριστιανισμός από την γέννησή του έως και σήμερα απετέλεσε την πιο σκληρή και απάνθρωπη δικτατορία, που επεβλήθη ποτέ σε λαούς και έθνη”, ή ότι “Ο χριστιανισμός φτιάχτηκε να πολεμήσει την απόλυτη κατάφαση στη ζωή, που είναι το ελληνικό Πνεύμα και αυτό έκανε” ή “Επιβαλλόμενος λοιπόν ο Χριστιανισμός κατάργησε με άγριους τρόπους τις γέφυρες με την αντικειμενική πραγματικότητα, στρεφόμενος μετωπικά εναντίον της επιστήμης, της κοινωνίας και του πολιτισμού”.

Η εκ των προτέρων ιδεολογική προκατάληψη απέναντι σε κάθε τι το χριστιανικό, οδηγεί σε αντίστοιχες τοποθετήσεις και έναντι των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας. Πρόκειται για τοποθετήσεις που αισθητοποιούν αφ’ ενός μεν το μέγεθος του φανατισμού, αφ’ ετέρου δε το ρήγμα μεταξύ των ιστορικών

δεδομένων και των ιδεολογικών τους πεποιθήσεων.

Στην ίδια συνάφεια χρησιμοποιούνται πλήθος ανιστόρητων, απαξιωτικών και υβριστικών αναφορών κατά των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας καθώς, πολλοί εξ αυτών, χαρακτηρίζονται ως «ναοπυρπολητές», «βιβλιοδιώκτες», «δήμιοι και αγαλματοθραύστες».

Επιπλέον για ορισμένους αρχαιολάτρες: «Οι ανόητοι (οι μη έχοντες νόηση) “πατέρες” της χριστιανικής εκκλησίας απέκρυσαν τις πραγματικές απόψεις των Ελλήνων γύρω από το θείο και στιγμάτισαν τους προγόνους μας, ως “ειδωλολάτρες” και “παγανιστές”».

Ο ανιστόρητος φανατισμός του χώρου αγγίζει τα όρια των ιδεοληπτικών εμμονών με τη διατύπωση θέσεων, όπως: «Οι δραστηριότητες αυτές ήταν συνέπεια των πιο επίσημων ανθελληνικών θέσεων του Χριστιανισμού, όπως αυτές διατυπώθηκαν από τους σημαντικότερους και αυθεντικώτερους χριστιανούς Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι με τις ομιλίες τους και τα κείμενά τους είχαν προετοιμάσει τους χριστιανούς για την καταστροφή και εξάλειψη όλων των μορφών και θεσμών του Ελληνικού Πολιτισμού (φιλοσοφία, επιστήμη, θέατρο, θρησκεία, αρχιτεκτονική, γλυπτική και λοιπές τέχνες, αθλητισμός κ.τ.λ.), τον οποίο συστηματικά υπέσκαψαν και συκοφάντησαν ως “ελληνικήν μανίαν”, “μωρίαν”, “ειδωλολατρίαν”, “έργον του Διαβόλου” κ.τ.λ.».

Στα ίδια πλαίσια και για λόγους ιδεολογικών σκοπιμοτήτων, όλη η ιστορική περίοδος της βυζαντινής χριστιανικής αυτοκρατορίας προσεγγίζεται με αναχρονιστικές αναφορές. Παρουσιάζεται, δηλαδή, μέσα από το παραμορφωτικό πρίσμα και τις προκαταλήψεις δυτικών ιστορικών του 18ου και 19ου αιώνα.

Ολοκληρώνοντας τη σύντομη αναφορά στο θέμα μας, θα θέλαμε να κάνουμε μια τελική επισήμανση. Το χάσμα μεταξύ φαντασιώσεως και ιστορίας είναι αγεφύρωτο. Και αυτό επιβεβαιώνεται μία ακόμη φορά με τα όσα υποστηρίζουν οι σύγχρονοι αρχαιολάτρες για τον Χριστιανισμό.

Ορθόδοξος Τύπος, Αριθμός Φύλλου 2002, 13 Δεκεμβρίου 2013

Του Πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, Λέκτωρος Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Πηγή: impantokratoros.gr